

ходатайства успѣва да се яви предъ Великия везиръ и си излага просбата. Но вмѣсто да бжде чутъ и удовлетворенъ, везирътъ му отказва съ думитѣ: „Не ни уйдисва намъ да имашъ 400—500 мѣже подъ рѣка.“ Процесътъ продължилъ три години. За разглеждането му, той е трѣбвало да пѣтува на конь зиме нѣколко пѣти отъ Сливенъ до Цариградъ и обратно. Въпрѣки правотата си, въпрѣки положенитѣ старания и грижи, поради турска правна неуправия, той не е билъ удовлетворенъ; за разноски по ходене и разглеждане процеса прахосва почти всичкото си имущество. Презъ тия пѣтувания измръзватъ краката му.¹ Изпродава, а отчасти залага стока и алияти, вследствие което у дома му настѣпва страшна „скрита“ сиромашия. Предъ отчаяното му материялно състояние, турското правителство, имайки предъ видъ високото положение, което заемалъ спрямо султанъ и държава, както и отчасти убедено въ правотата на каузата му, съжалява го, но като не искало да изплати исканото обещетение, за да го позалѣже, решава да го изпрати въ Измидъ (Мала-Азия), за да основе нова сукнена фабрика, подобна на сливенската, та въ бждеще той да стане нейнъ управителъ. Отчаянъ, като нѣмалъ материялна възможность да се бори повече срещу турската власть, волею-неволею, приема предложението; съгласява се и отива въ Измидъ. Въ две години основава, съгражда и обзавежда новата сукнена фабрика, но поради постояннитѣ бѣркотии въ Турция и водената презъ 1854 г. кримска война, фабриката запустява, преди да почне производството си.

Управителътъ-бей на сливенската фабрика ненадейно умира. Работниците, недоволни отъ порядкитѣ въ фабричната управа, обявяватъ нова стачка и настояватъ за връщането на стария ѝ управителъ Добри Желѣзковъ. Пращатъ даже депутация въ Цариградъ при султана съ молба за възвръщане Фабрикаджията като управителъ на фабриката. Вмѣсто удовлетворение, последвали наказания — бой, затворъ, и

¹ Въ едно писмо до д-ръ Селимински въ Браила, отъ 10 януари 1861 г., Добри Желѣзковъ се оплаква, че страда много отъ изсипване (кѣла), и че въ време на силни болки намиралъ облекчение въ каца съ топла вода, както той му билъ препорѣчалъ, когато се срещнали преди години въ Цариградъ и го пита, дали нѣма срѣдство за излѣкуване. (Изъ историята на гр. Сливенъ т. III).